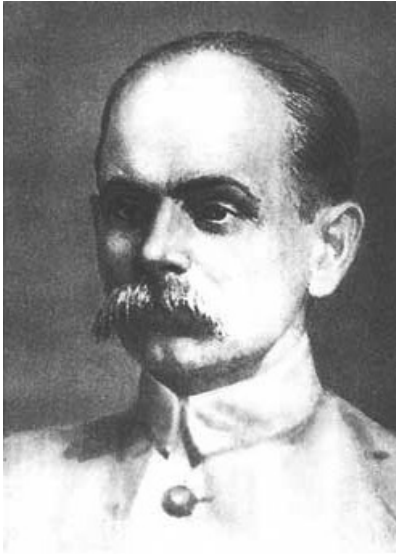

Кирило Григорович Стеценко

Кирило Григорович Стеценко народився 12 (24 за старим стилем) травня 1882 року в селі Квітки, тепер Черкаської області. У 1903 році закінчив Київську духовну семінарію. Музичну освіту здобув у Києві в музичному училищі РМТ та музично-драматичній школі М.Лисенка (1904-1907 роках), брав уроки композиції в Г. Л. Любомирського. У ці ж роки викладав спів у гімназії й учительській семінарії, вів активну культурно-просвітницьку діяльність в Києві. У 1907 році за революційну діяльність його було вислано з міста.

Викладав спів у 1907-1911 роках у школах в Александровську-Грушевському (тепер м. Шахти Ростовської області Росії), Білій Церкві (тепер Київська область), та Титрові (Вінницька область).

У 1912 році прийняв сан священника і оселився в с. Голово-Русаві (тепер у складі с.Олександрівки Томашпільського району Вінницької області).

У 1917 році Кирило Григорович повернувся до Києва. Брав участь в організації музичного життя і музичної освіти, створив кобзарську школу. Працював у всеукраїнському музичному комітеті відділу мистецтв, а з 1919 року керував музично-хоровою секцією музичного відділу "Дніпросоюзу" в Києві. З його ініціативи створено мандрівні хорові капели, освоєно нотодрукування, засновано музичну бібліотеку. Водночас К.Г.Стеценко викладав у музично-драматичному інституті ім.М.В.Лисенка.

Для творчості Кирила Стеценка характерна опора на багатство народної пісенності, чим визначається ладоінтонаційна своєрідність його творів, яскрава емоційність, ліризм. Основа його творчості – вокальна музика малих малих форм: ансамблі, хори, романси, пісні і обробки народних пісень. Хоча в хорових творах композитор відтворює особливості народного багатоголосся і використовує імітаційну поліфонію, в нього переважає гомофонно-гармонійний виклад. Із ранніх його творів виділяються: хорова поема "Рано-вранці новобранці" і окремі номери із незавершеної опери "Полонянка".

В 1905-1911 роках Кирило Григорович Стеценко написав свої найкращі хори – "Садом", "Прометей", "Сон", "Веснонько-весно", "Хмари", "Свобода, рівність і любов", "Усе мило" і кантати – "Шевченкові", "Єднаймося", "У неділеньку святу".

Писав композитор і твори більших жанрів – сатирична пісня-сцена "Цар Горох", опери "Кармелюк"(незакінчена), "Іфігенія в Тавриді" за мотивами однойменної поеми Лесі Українки. Створив Кирило Стеценко і дві дитячі опери "Лисичка, Котик і Півник" (1910) і "Івасик-Телесик" (1911), писав музику до драматичних вистав "Сватання на Гончарівці" (1909); "Про що тирса шелестіла"(1916), "Гайдамаки" (1919-1921).

Кирилу Григоровичу належать обробки народних пісень, найвідоміші з яких "Чуєш, брате мій", "Ой болить моя, та й головонька", обробки 50 колядок і щедрівок для змішаного хору. Найкращі пісні і романси Стеценка на слова українських поетів – "Стояла я, слухала весну", "Хотіла б я піснею стати", "Дивлюсь я на ясні зорі", "Вечірня пісня", "Плавай, плавай".

Написав отець Кирило і 3 літургії, "Панахиду", "Всенощну". Працював як і музикознавець, писав музикознавчі дослідження та рецензії. Був організатором і учасником багатьох шевченківських концертів. У грудні 1920 року Кирило Григорович Стеценко переїхав у село Веприк Київської області, де через два роки, 29 квітня 1922 року, і завершився його життєвий шлях. Нині в селі Веприк знаходиться меморіальний музей К.Г.Стеценка – українського композитора, хорового диригента, музично-громадського діяча, священика, людини, яку вважають одним із корифеїв української хорової культури ХХ століття.

Син Кирила Стеценка Вадим та онуки Кирило, Галина і Олександра отримали від батька і дідуся в спадок любов до музики, яку вони несуть через усе своє життя.

Підготувала матеріал Леся Скорик, Дніпропетровський осередок.